

COPENHAGEN

Garanterad absolut ren och den bästa tuggtobak i världen.

TUGGTOKBAK

Behaglig och varaktig, emedan den är tillverkad af den bästa, rika, sötliga tobak.

SKARGARDSORIGINAL.

(Forts. fr. sid. 9.)

han gick galen väg — hjälp mej opp i solan, Pia Bogren! Ja i rakt som lite matt — bara nu dåfvert klarar baten — han skulle ösas, för ja fick in två bra sjöar just som ja tappas tyren under Utkobben —

— Ge själf, skobekare! Inflickade Osterman.

— Jösses, kära söta, ja ger mej i väg i dagningen, ifall han bedarrar. Men ja fryser —

CAMROSE ROBE TANNERY

Vi garvra häst- och kreaturshudar och förvandla dem till överrockar, fallar, handskar. Vi fodra fallar. Vi kunna göra eder en första klassens retror från en god häst eller kreaturshud. Pris \$17.50 till \$18.50. Vi garvra första klassens skinnkläder, även leder för tömmar och grimmor, herreds påsar och uppstoppa djur hufvuden.

Efterskrif upplysningar.

J. G. McKinley & Sons.
The Camrose Robe Tannery.

MALCOLM M. CHARLSON

ADVOKAT.

Dominion Bldg., Edmonton, Alta.
Telefon 9207.

Det Kungl. norska vice konsulatet för Alberta.

JACKSON BROS.

Juvelerare och diamanthandlare.
9962 Jasper Ave., E., Edmonton, Alta.
Telefon 1747.

Klockor, silfver, glas, porcellin, silfveraker, konstnärliga artiklar, skrift materialer etc. Giffertallianser utfärdas.

Speciell uppmärksamhet giffvas post orderkunder. Ur- och reparations.

TANDLÄKARE

DR. FRANK HUGHES
(Föret i Galt, Ont.)
Suite 10 & 11 Credit Fancier Bldg.
Telefon 2287 Edmonton, Alta.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MÅN.

Provinzen Alberta önskar män att taga värfning i landbruksrekryterings armén för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behov hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE, ALBERTA.
EDMONTON.

Pianon som motstå klimatförändringar.

Karn eller Morris pianon äro speciellt tillverkade för att motstå vårt hårda klimat i västern — tillverkade af fackmän, som förstärkt bevara tonen i trots af het juli och kall januari. Det är orsaken till att vi gifva en

Vårt vackra Stål A piano \$350.00

eller

Själfspelande piano \$650.00

på afbetalning. Liberal rabatt vid kontant betalning.

Erhåller ni det bästa material och arbete, plus år af erfarenhet i pianotillverkning. Fullkomlighet i ton, mönster och utsmekning finnas i dessa mästerverk.

Besök vår butik, se öfver vårt lager och se, huru vår metod att sälja direkt från fabriken till hemmet sätter oss i stånd att köpa de bästa pianon och själfspelande pianon till mycket moderata priser.

Om ni icke kan besöka oss, efterskrif vår katalog — vi skola med största nöje sända eder ett exemplar.

KARN-MORRIS PIANO & ORGAN CO.

282 GRAHAM AVE. WINNIPEG.

E. J. Merrell, Western Manager.

De två på vägen kommo närmare.

Månen kastade ett obarmhärtigt klart sken öfver dem, där de vandrade, han med armen kring hennes midja och hon med hufvudet lutadt mot hans axel.

Vid den synen blef Anna kall och stel. All nervositet hade flytt som i ett slag, och med säker hand skildade hon mot kvinnans hufvud, då parat passerat hennes gömställe.

Det skott bröt nattens tystnad. Det ljöd hemskt och ihäligt i den stora ödsligheten. Och zannu nemskare ljöd det hjärtskrälande skri, som den träffade kvinnan utstötte.

Man och hustru stodo i hakelek midt emot hvarandra på vägen. Mellan dem låg en död kvinna med ett blodigt sår i hufvudet. Under minuter stodo de tyta och borrhade blickarna i hvarandras. De syntes båda vilja utforska, hvad detta hemiska egentligen betydde.

— "Hvad har du gjort?" bröt mannen till sist tystnaden med ett osakerlöst skri. "Är du galen?"

— "Nej", svarade Anna med föröfverligt lugn röst — hon minades att det var de första ord, hon på många dagar yttrat till honom. "Nej, jag är icke galen. Detta var endast det onödiga vilgiga."

"Tag reda på henne där", tillade hon med en gest mot den döda, och spänn sedan för hästen. Jag skall resa till staden och anmäla mig för polisen."

Mannen lydde, men när allt var redo till äfven försökte han med en röst, som vittnade om, att den gamla kärleken till hustrun åter börjat vakna till lif. Öfvertala henne att icke fara. De skulle försöka ordna saken, så att allt såg ut som en olyckshändelse och hon skulle gå fri, menade han. Men hon förblef öfverklig och hennes svar på hans enträgna böner blef endast:

"Har jag begått ett brott, är jag äfven redo att lida mitt straff därför, om detta också blir döden."

Icke ens till staden fick han följa henne. Ensam ville hon resa, ensam ville hon lida. Lugn och blek steg hon upp på tåget, och hon hörde som i en dröm mannens: "Förlåt!" Hon kände dock, att en brännande het tår föll på hennes hand, då mannen tryckte den till afsked.

Men när tåget rullade ut från stationen, böjde hon hufvudet ned i händerna och grät bitterligen.

Allt var Anna som en dröm. Likgiltigt syntes hon 44 år, som hände henne. Fingelsets ensamhet kunde icke skrämra henne. Hon var ju så van vid ensamheten. Icke heller bekymmer henne mycket de långa förhören inför domstolen och alla de nyfikna, medlidssamma blickarna. Med entonig och låg, men fullkomligt säker röst besvarade hon de många frågorna, berättade hon om sitt lif och om mordet — det var ju så de kallade det.

Nog tyckte hon, att allt detta var ganska onödigt. För henne var saken så enkel och klar, att alla dessa frågor och redogörelser syntes henne öfverflödiga.

Hon hörde, hur försvarsadvokaten i ett långt och vältaligt anförande bad om en mild dom. Hvad han sade, hörde hon icke.

— Hör du Osterman, skrek han, tack ska du ha för hustrummet! A tack ska du ha, Lotta, för supen som ja feck, mens Osterman var oppe på vinden!

Osterman sprang omkring och sökte efter sten. Men krympningen var redan för långt ute. I väster log fastlandet solbelyst och svenskt och bedarrande.

DEN OSKRIFNA LAGEN.
(Forts. fr. sid. 2.)

ken. Mannen hade skjutsat henne till stationen, och utan ett afskedets ord eller en handtryckning hade de skilts åt. Men vid den första stationen hade hon stigit af och tagit nästa tåg tillbaka. Den flera mil långa vägen hem till farmen hade hon vandrat i tryckande hetta och pinnande solen.

Det var som om en inre makt drifvit henne tillbaka. Hvarför visste hon knappast. Tillbaka, tillbaka, manade det inom henne. Gör ett slut på eländet!

När hon nådde hemmet, stod detta öde och tomt. Mannen var hos sin käreasta förästar, tänkte hon med bitterhet.

Ett jaktgevär hängde på väggen. Hon hade aldrig tänkt på det förut. Nu drog hon blicken till det. Hon visste, att det var ett gammalt pålitligt vapen, att vildmarkens djur följde säkert för dess skott. Mannen hade följt många villbrädd med det, och sågslä hade hon en annan gång provat det.

Hon tog ned det från väggen och undersökte det noga. Det var laddadt! Anna drog en lättadnans suck. Hon kastade en hastig blick ut genom fönstret. Nej, ingen syntes till. Med snabba steg gick hon ut, bärande bössan i handen. Hon valde ett gömställe i diket vid vägen, där hon kröp ned.

Anna förstod, ja, hon visste, att mannen och grannhustrun skulle bekämpa sig af hennes bortovaro för att icke hennes eget hem firs sin förbjudna kärlekst. Hon såg på geväret, när hon tänkte: "Nu måste de komma, när som helst." Hon undersökte åter och åter laddningen. Det var endast ett skott i patronköket. Hon skulle hållit velat ha två. Men det kunde nu icke hjälpas.

Tyst! Borta på vägen hördes röster. En manlig, låg och varlig, och en kvinnlig, mera högljud och glädlig. Anna kröp ihop nere i diket och förde geväret upp mot hakan. Hennes hjärta slog hastigt, och hon kände, hur händerna darrade.

De två på vägen kommo närmare.

Månen kastade ett obarmhärtigt klart sken öfver dem, där de vandrade, han med armen kring hennes midja och hon med hufvudet lutadt mot hans axel.

Vid den synen blef Anna kall och stel. All nervositet hade flytt som i ett slag, och med säker hand skildade hon mot kvinnans hufvud, då parat passerat hennes gömställe.

Det skott bröt nattens tystnad. Det ljöd hemskt och ihäligt i den stora ödsligheten. Och zannu nemskare ljöd det hjärtskrälande skri, som den träffade kvinnan utstötte.

Man och hustru stodo i hakelek midt emot hvarandra på vägen. Mellan dem låg en död kvinna med ett blodigt sår i hufvudet. Under minuter stodo de tyta och borrhade blickarna i hvarandras. De syntes båda vilja utforska, hvad detta hemiska egentligen betydde.

— "Hvad har du gjort?" bröt mannen till sist tystnaden med ett osakerlöst skri. "Är du galen?"

— "Nej", svarade Anna med föröfverligt lugn röst — hon minades att det var de första ord, hon på många dagar yttrat till honom. "Nej, jag är icke galen. Detta var endast det onödiga vilgiga."

"Tag reda på henne där", tillade hon med en gest mot den döda, och spänn sedan för hästen. Jag skall resa till staden och anmäla mig för polisen."

Mannen lydde, men när allt var redo till äfven försökte han med en röst, som vittnade om, att den gamla kärleken till hustrun åter börjat vakna till lif. Öfvertala henne att icke fara. De skulle försöka ordna saken, så att allt såg ut som en olyckshändelse och hon skulle gå fri, menade han. Men hon förblef öfverklig och hennes svar på hans enträgna böner blef endast:

"Har jag begått ett brott, är jag äfven redo att lida mitt straff därför, om detta också blir döden."

Icke ens till staden fick han följa henne. Ensam ville hon resa, ensam ville hon lida. Lugn och blek steg hon upp på tåget, och hon hörde som i en dröm mannens: "Förlåt!" Hon kände dock, att en brännande het tår föll på hennes hand, då mannen tryckte den till afsked.

Men när tåget rullade ut från stationen, böjde hon hufvudet ned i händerna och grät bitterligen.

Allt var Anna som en dröm. Likgiltigt syntes hon 44 år, som hände henne. Fingelsets ensamhet kunde icke skrämra henne. Hon var ju så van vid ensamheten. Icke heller bekymmer henne mycket de långa förhören inför domstolen och alla de nyfikna, medlidssamma blickarna. Med entonig och låg, men fullkomligt säker röst besvarade hon de många frågorna, berättade hon om sitt lif och om mordet — det var ju så de kallade det.

Nog tyckte hon, att allt detta var ganska onödigt. För henne var saken så enkel och klar, att alla dessa frågor och redogörelser syntes henne öfverflödiga.

Hon hörde, hur försvarsadvokaten i ett långt och vältaligt anförande bad om en mild dom. Hvad han sade, hörde hon icke.

— Hör du Osterman, skrek han, tack ska du ha för hustrummet! A tack ska du ha, Lotta, för supen som ja feck, mens Osterman var oppe på vinden!

Osterman sprang omkring och sökte efter sten. Men krympningen var redan för långt ute. I väster log fastlandet solbelyst och svenskt och bedarrande.

DEN OSKRIFNA LAGEN.
(Forts. fr. sid. 2.)

ken. Mannen hade skjutsat henne till stationen, och utan ett afskedets ord eller en handtryckning hade de skilts åt. Men vid den första stationen hade hon stigit af och tagit nästa tåg tillbaka. Den flera mil långa vägen hem till farmen hade hon vandrat i tryckande hetta och pinnande solen.

Det var som om en inre makt drifvit henne tillbaka. Hvarför visste hon knappast. Tillbaka, tillbaka, manade det inom henne. Gör ett slut på eländet!

När hon nådde hemmet, stod detta öde och tomt. Mannen var hos sin käreasta förästar, tänkte hon med bitterhet.

Ett jaktgevär hängde på väggen. Hon hade aldrig tänkt på det förut. Nu drog hon blicken till det. Hon visste, att det var ett gammalt pålitligt vapen, att vildmarkens djur följde säkert för dess skott. Mannen hade följt många villbrädd med det, och sågslä hade hon en annan gång provat det.

Hon tog ned det från väggen och undersökte det noga. Det var laddadt! Anna drog en lättadnans suck. Hon kastade en hastig blick ut genom fönstret. Nej, ingen syntes till. Med snabba steg gick hon ut, bärande bössan i handen. Hon valde ett gömställe i diket vid vägen, där hon kröp ned.

Anna förstod, ja, hon visste, att mannen och grannhustrun skulle bekämpa sig af hennes bortovaro för att icke hennes eget hem firs sin förbjudna kärlekst. Hon såg på geväret, när hon tänkte: "Nu måste de komma, när som helst." Hon undersökte åter och åter laddningen. Det var endast ett skott i patronköket. Hon skulle hållit velat ha två. Men det kunde nu icke hjälpas.

Tyst! Borta på vägen hördes röster. En manlig, låg och varlig, och en kvinnlig, mera högljud och glädlig. Anna kröp ihop nere i diket och förde geväret upp mot hakan. Hennes hjärta slog hastigt, och hon kände, hur händerna darrade.

De två på vägen kommo närmare.

Månen kastade ett obarmhärtigt klart sken öfver dem, där de vandrade, han med armen kring hennes midja och hon med hufvudet lutadt mot hans axel.

Vid den synen blef Anna kall och stel. All nervositet hade flytt som i ett slag, och med säker hand skildade hon mot kvinnans hufvud, då parat passerat hennes gömställe.

Det skott bröt nattens tystnad. Det ljöd hemskt och ihäligt i den stora ödsligheten. Och zannu nemskare ljöd det hjärtskrälande skri, som den träffade kvinnan utstötte.

Man och hustru stodo i hakelek midt emot hvarandra på vägen. Mellan dem låg en död kvinna med ett blodigt sår i hufvudet. Under minuter stodo de tyta och borrhade blickarna i hvarandras. De syntes båda vilja utforska, hvad detta hemiska egentligen betydde.

— "Hvad har du gjort?" bröt mannen till sist tystnaden med ett osakerlöst skri. "Är du galen?"

— "Nej", svarade Anna med föröfverligt lugn röst — hon minades att det var de första ord, hon på många dagar yttrat till honom. "Nej, jag är icke galen. Detta var endast det onödiga vilgiga."

"Tag reda på henne där", tillade hon med en gest mot den döda, och spänn sedan för hästen. Jag skall resa till staden och anmäla mig för polisen."

Mannen lydde, men när allt var redo till äfven försökte han med en röst, som vittnade om, att den gamla kärleken till hustrun åter börjat vakna till lif. Öfvertala henne att icke fara. De skulle försöka ordna saken, så att allt såg ut som en olyckshändelse och hon skulle gå fri, menade han. Men hon förblef öfverklig och hennes svar på hans enträgna böner blef endast:

"Har jag begått ett brott, är jag äfven redo att lida mitt straff därför, om detta också blir döden."

Icke ens till staden fick han följa henne. Ensam ville hon resa, ensam ville hon lida. Lugn och blek steg hon upp på tåget, och hon hörde som i en dröm mannens: "Förlåt!" Hon kände dock, att en brännande het tår föll på hennes hand, då mannen tryckte den till afsked.

Men när tåget rullade ut från stationen, böjde hon hufvudet ned i händerna och grät bitterligen.

Allt var Anna som en dröm. Likgiltigt syntes hon 44 år, som hände henne. Fingelsets ensamhet kunde icke skrämra henne. Hon var ju så van vid ensamheten. Icke heller bekymmer henne mycket de långa förhören inför domstolen och alla de nyfikna, medlidssamma blickarna. Med entonig och låg, men fullkomligt säker röst besvarade hon de många frågorna, berättade hon om sitt lif och om mordet — det var ju så de kallade det.

Nog tyckte hon, att allt detta var ganska onödigt. För henne var saken så enkel och klar, att alla dessa frågor och redogörelser syntes henne öfverflödiga.

Hon hörde, hur försvarsadvokaten i ett långt och vältaligt anförande bad om en mild dom. Hvad han sade, hörde hon icke.

— Hör du Osterman, skrek han, tack ska du ha för hustrummet! A tack ska du ha, Lotta, för supen som ja feck, mens Osterman var oppe på vinden!

Osterman sprang omkring och sökte efter sten. Men krympningen var redan för långt ute. I väster log fastlandet solbelyst och svenskt och bedarrande.

DEN OSKRIFNA LAGEN.
(Forts. fr. sid. 2.)

ken. Mannen hade skjutsat henne till stationen, och utan ett afskedets ord eller en handtryckning hade de skilts åt. Men vid den första stationen hade hon stigit af och tagit nästa tåg tillbaka. Den flera mil långa vägen hem till farmen hade hon vandrat i tryckande hetta och pinnande solen.

Det var som om en inre makt drifvit henne tillbaka. Hvarför visste hon knappast. Tillbaka, tillbaka, manade det inom henne. Gör ett slut på eländet!

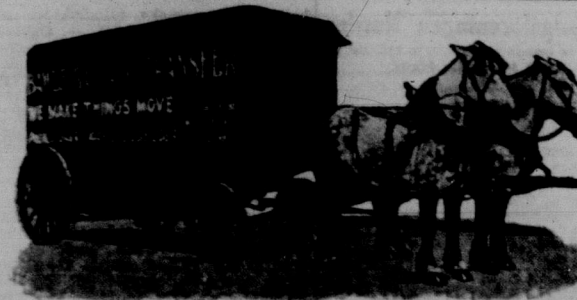
När hon nådde hemmet, stod detta öde och tomt. Mannen var hos sin käreasta förästar, tänkte hon med bitterhet.

Ett jaktgevär hängde på väggen. Hon hade aldrig tänkt på det förut. Nu drog hon blicken till det. Hon visste, att det var ett gammalt pålitligt vapen, att vildmarkens djur följde säkert för dess skott. Mannen hade följt många villbrädd med det, och sågslä hade hon en annan gång provat det.

Hon tog ned det från väggen och undersökte det noga. Det var laddadt! Anna drog en lättadnans suck. Hon kastade en hastig blick ut genom fönstret. Nej, ingen syntes till. Med snabba steg gick hon ut, bärande bössan i handen. Hon valde ett gömställe i diket vid vägen, där hon kröp ned.

Anna förstod, ja, hon visste, att mannen och grannhustrun skulle bekämpa sig af hennes bortovaro för att icke hennes eget hem firs sin förbjudna kärlekst. Hon såg på geväret, när hon tänkte: "Nu måste de komma, när som helst." Hon undersökte åter och åter laddningen. Det var endast ett skott i patronköket. Hon skulle hållit velat ha två. Men det kunde nu icke hjälpas.

Tyst! Borta på vägen hördes röster. En manlig, låg och varlig, och en kvinnlig, mera högljud och glädlig. Anna kröp ihop nere i diket och förde geväret upp mot hakan. Hennes hjärta slog hastigt, och hon kände, hur händerna darrade.

Bawlf Cartage and Transfer

"WE MAKE THINGS MOVE"

Telef: Garry 1444—1445. Telef: St. John 698—2521

Stadskontor: Elmwood kontor: BERRKNINGAR GIFFVAS.

Grädde önskas.

Albertafarmare, sänden eder grädde till Hay's Dairy, Calgary. Vi betala utgifterna och sända remissa medels express money order hvarje vecka. Pålitlig pröfning utlofvas. Efterskrif upplysningar till

Hay's Dairy,

CALGARY. ALTA.

Skandinavisk Tandläkare

Aluminium- och guldplattor för proportionsvis låga priser

TANDER SMARTFRITT UTDRAGNA.

FRI UNDERSÖKNING.

Dr. Philip A. Eckman,

105 CARLTON BLDG.

Ett block öfvanför Eatons. Telefon Main 2622.

KONTORSTID:—9 f. m. till 8 e. m.

Hur står det till med edra tänder?

OCH HVEM ÄR EDER TANDLÄKARE?

Edra tänder måste hållas i godt skick, om ni önskar hafva god hälsa. För att efterse edra tänder, välj en tandläkare, som ni vet, att ni kan lita på.

Särskild uppmärksamhet ägnas farmare och deras familjer.

TANDER UNDERSÖKAS FRITT.

Eftersänd beskrifvande Broschyr och råd angående tänder, den erhålles fritt på begäran, och jag önskar, att ni erhåller en. Språk, som talas:—engelska, franska, tyska, danska, norska, svenska, polska. — Besök kunna öfverenskommas om per post. — Jag anställer värdsamt om ert stöd. Allt arbete garanteras.

Detta är ett noggrant fotografi af en tandigård, taget med den senaste Xstrålmotoden för att upptäcka angripna tänder utan smärta för patienten.

Uppskjut icke till imorgon, hvad ni kan göra idag. Uppskjutande är roten till... onödt. Om ni har en angripen tand, bör ni genast söka om den. Kom och besök mig, då ni är i staden.

Dr. T. G. Moxnes
L.D.S., D.D.S., D.M.T.
Den ende i Canada som tagit Världsguldmedaljer och Diplomer.

620½ Main St. (Ingång Logan Ave.) WINNIPEG, MAN.